

Sygn. akt I CSK 283/13

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa [...] O. [...] Spółki z o.o. z siedzibą w W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 stycznia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 7 listopada 2012 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powód powołał się na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego. Skarga nie jest oczywiście uzasadniona, ponieważ lektura uzasadnienia nie dowodzi oczywiście nieprawidłowej interpretacji lub zastosowania prawa. Jeśli skarżący się z nią nie zgadza, to co najwyżej w tym zakresie może formułować zarzuty kasacyjne. Istotne zagadnienie prawne ma dotyczyć charakteru prawnego opłaty uiszczanej przy udzielaniu koncesji - czy jest to opłata za samo udzielenie koncesji, czy też za utrzymanie warunków panujących w chwili jej udzielenia przez cały czas, na jaki została udzielona. Kwestia ta nie budzi wątpliwości. W zakresie swobody ustawodawcy jest regulowanie prowadzenia działalności gospodarczej, w tym ograniczanie jej prowadzenia przez wprowadzanie systemów koncesji i zezwoleń. Udzielenie koncesji oznacza przyznanie konkretnego uprawnienia publicznoprawnego. Zasada zaufania obywateli do państwa gwarantuje, że w czasie trwania koncesji obywatel nie może zostać pozbawiony tego uprawnienia. Udzielenie koncesji nie oznacza jednak, że przez czas trwania choć jednej koncesji ustawodawca nie może inaczej regulować prowadzenia działalności gospodarczej w danej dziedzinie, a w szczególności otwierać ją na konkurencję. Jak nawet wskazuje sama nazwa, opłata uiszczana przy udzieleniu koncesji dotyczy jej udzielenia, a nie zagwarantowania, że nie zmieni się system prowadzenia działalności gospodarczej danego rodzaju. Kwestia zwrotu opłaty lub zapłaty odszkodowania być może byłaby aktualna, gdyby koncesjodawca został pozbawiony prawa do prowadzenia działalności oznaczonej w koncesji, tj. gdyby przed upływem jej terminu ważności koncesja została mu odebrana. Gdy jednak to nie ma miejsca, lecz państwo dopuszcza więcej podmiotów do prowadzenia danego rodzaju działalności, z korzyścią dla ogółu

obywateli, to nie można mówić o naruszeniu koncesji, a w szczególności o bezpodstawnym wzbogaceniu państwa z opłaty koncesyjnej.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw